

תת"ע 12404/10/18 - מדינת ישראל נגד אביעד שמואל

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

תת"ע 12404-10-18 מדינת ישראל נ' שמואל
תיק חיצוני: 90117608035

בפני	כבוד השופט אור לרנר
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	אביעד שמואל

החלטה

בפניי בקשה לביטול/ עיון מחדש, בהחלטתי שלא לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדרו של המבקש.

תמצית ההליכים הקודמים-

בתאריך 6.11.18 נשפט הנאשם בהיעדרו לאחר שההזמנה שנשלחה לכתובתו הרשומה חזרה בציון "לא נדרש" והוא לא התייצב לדיון.

בתאריך 12.12.18 הגיש הנאשם בקשה לביטול פסק הדין שניתן בהיעדרו וטען כי לא ידע על מועד הדיון ובכל מקרה, על פי רישומיו האישיים, היה חולה באותו המועד.

בתאריך 2.2.19, לאחר קבלת תגובתה המתנגדת של המאשימה, מצאתי לקבוע את הבקשה לדיון ליום 5.5.19 והוריתי לנאשם להביא עמו ראיות, ככל שקיימות, התומכות בטענתו כי היה חולה במעמד הדיון. עוד ציינתי כי היה והנאשם לא יתייצב לדיון בקשתו תידחה.

בתאריך 5.5.19, לאחר שהנאשם לא התייצב לדיון, דחיתי את בקשתו לביטול פסק הדין שניתן בהיעדרו. עוד ציינתי בהחלטה כי כפי העולה מאישורי המסירה בתיק. הנאשם זומן לדיון כדן ולאחר שסרב לקבל את ההזמנה היא הודבקה על דלת ביתו (כך גם החלטות נוספות של בית משפט זה).

הבקשה הנוכחית

בתאריך 13.5.19, בעקבות ההחלטה האמורה מתאריך 5.5.19, הגיש הנאשם בקשה זו ובמסגרתה טען כי כלל לא קיבל את ההזמנה ליום 5.5.19. עוד הוסיף וטען הנאשם כי בסמיכות למועד הגשת בקשתו לביטול פסק הדין מזכירתו, שבין יתר תפקידיה, הייתה אמורה לעקוב אחר החלטת בית המשפט עזבה את עבודתה והדבר פרח מזיכרונו של הנאשם המנהל עסקים רבים. כן טען הנאשם כי אישורי המסירה בתיק אינם משקפים את המציאות שכן לא ניתן להגיע לדלת ביתו המוקפת חומה ושערים וכי הוא מתגורר ביישוב בו מתגורר הרמטכ"ל, ולכן מדובר ביישוב שמור שאין אפשרות להיכנס אליו מבלי לתאם הכניסה וזאת בשל טעמים ביטחוניים.

לאחר קריאת הבקשה הוריתי לנאשם לתמוך הטענות העולות בה בתצהיר וכן לערוך בירור מול רשות הדואר באשר לטענותיו.

בתגובה, בתאריך 26.5.19 טען הנאשם כי ערך בירור מול רשות הדואר באשר לשינויים בחלוקת הדואר ביישוב אך לא ניתן לקבל מסמך מטעמם. עוד הוסיף כי הדבר ידוע לו מתושבים המתגוררים ביישוב ומעולם לא קיבל על כך הודעה רשמית מרשות הדואר. בתצהיר שצורף להודעה המשלימה, חזר הנאשם על הדברים האמורים בבקשתו, לרבות הטענה כי לא ניתן להיכנס ליישוב ללא תיאום מראש, בשל טעמים ביטחוניים.

לאחר עיון בהודעת הנאשם ונוכח בקשתו המפורשת לקיים דין בה, קבעתי את הבקשה לדיון ליום 14.7.19.

במעמד הדין, חזרה ב"כ הנאשם על הבקשה והוסיפה וציינה כי סיכויי ההגנה של הנאשם גבוהים, שכן הוא טוען שכלל לא היה ברכב. עוד מסרה, כי לאחר בדיקה הובהר כי אין מניעה ביטחונית להיכנס ליישוב בו מתגורר הנאשם וציינה כי ניתן להתגבר על מחדליו, ככל שקיימים, באמצעות הטלת הוצאות.

הנאשם עצמו ציין בדיון כי יש לו הרבה הליכים בבתי המשפט וזו הפעם הראשונה שקורה לו דבר כזה. עוד ציין כי החזיק את הארנק ולא את הטלפון וכך הראה לשוטר וזה האחרון אמר לו, יכול להיות, שיגיש בקשה והוא יבוא לבית המשפט. עוד הוסיף וטען כי השוטר בהתחלה אמר לו שיש צילום אולם לאחר מכן שינה גרסתו, כשהנאשם ביקש לראות את הצילום ואף הוסיף וטען כי הראה לשוטר שיש לו דיבורית קבועה ברכב והשוטר אף עיין במכשיר הנייד שלו לראות שאין לו שיחות יוצאות.

לבקשתה, המאשימה הגיבה לבקשה בכתב ביום 15.7.19. בתגובתה טוענת המאשימה, כי הנאשם זומן כדין גם לדיון המקורי וגם לדיון בבקשתו לביטול פסק הדין שניתן בהיעדרו ולא הראה כל טעם המלמד על חשש ממשי לעיוות דין. כן הוסיפה המאשימה כי לא ברורה טענת הנאשם שלא נהג ברכב, שעה מדובר בדו"ח שנמסר לו ביד והוא זוהה על פי רישיון נהיגה ותמונה.

דין והכרעה

דין הבקשה להידחות.

המבקש זומן לדיון הראשון מכתובתו הרשומה וההזמנה חזרה בציון לא נדרש. לא די בטענות כלליות בדבר אי קבלת ההזמנה כדי להצדיק ביטול פסק הדין. יפים לעניין דבריו של כב' הש' שוהם: **"כאשר דו"ח העבירה, ההזמנה לדיון, או כתב האישום נשלחים בדואר רשום לכתובתו של המבקש במשרד הפנים, לא תעמוד לו, ככלל, טענה לקיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות... טענות לשיבושים בהגעת דברי הדואר יש לתמוך בחומר ממשי, ואין להעלות טענות מסוג זה בעלמא וללא כל תימוכין"** (רע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' סאלם (25.3.2018)).

עוד אציין כי הנאשם לא המציא ראיות באשר למחלתו ביום הדיון ואף לא תמך טענתו זו, כמו גם טענתו הקודמת כי לא קיבל את ההזמנה הראשונית לדיון בתצהירו. וכידוע, טענות עובדתיות, לרבות טענה בדבר היעדרות עקב מחלה הינה טענה עובדתית אשר יש לתמוך אותה באמצעות תצהיר (ר' לדוגמא רע"פ 1771/19 ליאור עבודי [11.7.19]).

באשר להיעדרותו של הנאשם מהדיון שנקבע בבקשתו לביטול פסק הדין שניתן בהיעדרו, הרי שלא שוכנעתי כי היתה סיבה מוצדקת להיעדרותו מדיון זה.

מרגע שהגיש הנאשם בקשה לביטול פסק הדין, חובה היתה עליו לעקוב ולברר אם נתקבלה בקשתו נדחתה או נקבעה לדיון ומתי. אין בעזיבת המזכירה ועיסוקי האישיים והמקצועיים כדי להצדיק מחדלו זה. מעבר לדרוש אציין כי לטעמי, גם אם כלל לא היתה נמסרת לו ההודעה על מועד הדיון עדיין, נוכח חובתו שלו לברר את העולה בגורל בקשתו, ניתן היה לדחות הבקשה.

זאת ועוד, הנאשם לא שכנע (בלשון המעטה), כי דבר הדואר לא נמסר לו כדיון. הנאשם לא הציג כל מסמך מרשות הדואר באשר לבירור שעשה לגבי מסירת ההחלטות לביתו וסירובו הנטען לקבלן. כאמור לעיל, טענות אלה צריך לתמוך בראיות. הדברים נכונים במיוחד, שעה שהנאשם טען (בבקשתו ובתצהיר שצירף), כי רשות הדואר מנועה מלהיכנס ליישוב בו הוא מתגורר נוכח אילוצים ביטחוניים טענה ממנה חזר במהלך הדיון ויש בעניין זה כדי להטיל צל כבד על מהימנותו.

כאמור לעיל, טענתו של הנאשם כי לא קיבל את ההזמנה לדיון ביום 5.5.19 מבוססת על היעדר האפשרות להיכנס ליישובו (טענה ממנה חזר במהלך הדיון), וטענה כי לא ניתן להדביק את דבר הדואר על דלת ביתו. עיון באישור המסירה של ההחלטה על הדיון (כמו גם אישורי מסירה נוספים נמצאים במערכת נט המשפט), מלמד כי אין המדובר בהדבקה שמקורה בהיעדר נמען לאחר שלושה ביקורים, כי אם בהדבקה שמקורה בסירובו של הנמען לקבל את דבר הדואר. הנאשם לא סתר ולא הציג ראיות לסתור את טענות פקיד המסירה וכאמור לעיל, טענותיו בעניין הצורך בתיאום הכניסה ליישוב מטילות צל כבד על מהימנותו בכלל.

נוכח האמור לעיל, אני קבוע כי הנאשם זומן כדיון הראשון בעניינו וגם לדיון בבקשתו לביטול פסק הדין.

בחנתי אף את טענותיו של הנאשם באשר לעיוות דין טענות המבוססות בתחילה על כפירה כללית (שכידוע אינה מצדיקה השבת הגלגל לאחור) וגרסתו שהעלה לראשונה בבית המשפט (ולא בבקשות קודמות או בתצהירו) באשר להתנהלות מול השוטר ומצאתי שאין בה כדי להצדיק ביטול פסק הדין מהעילה של חשש לעיוות דין. מעבר לעובדה שהמדובר בגרסה כבושה (שניתן וצריך היה להעלותה בבקשות הקודמות ובתצהיר), ואף מעבר לעובדה שעל מהימנותו של הנאשם הוטל צל כבד בעקבות הטענות בדבר הכניסה ליישובו (כמפורט לעיל), הרי שעיקרן של טענות אלה הינן העדפת גרסתו אל מול גרסת השוטר. טענות אלה יכול והיו בעלות משקל, לו היה מתנהל הליך הוכחות ומהימנות השוטר היתה עומדת למבחן בעת עדותו, אך אין די בהם כדי להחזיר את הגלגל לאחור. לשם ביטול הרשעת הנאשמת דרושה מסה נכבדת של ראיות אשר מטילה צל כבד על הרשעת הנאשם. יפים לעניין, בשינויים המחויבים, דבריו של כב' הש' קוטון בעפ"ת 36978-04-18 הייתם סבית (31.5.18):

"קיים קושי רב בקבלת טענות עובדתיות אשר מטרותן להתעמת עם דברים ברורים שרשם השוטר בהודעה, בעוד הטענות הן טענות כבושות שעומדות בסתירה מוחלטת לאמור בהודעה על תשלום הקנס ובדברי המערער עצמו אשר בסמוך אליהם מתנוססת חתימת ידו. צדק אפוא בית משפט קמא עת קבע שטענות המערער בתצהירו היו ראויות להישמע אילו היה מתנהל משפט, היינו הליך הוכחות. אלא שהמערער בחר שלא להגיש בקשה להישפט במועד ובחר לשלם את הקנס שהוטל עליו. רק לאחר יותר מחמישה חודשים מיום קבלת ההודעה (12.9.17) חתם על התצהיר הנלווה לבקשה שהגיש לבית משפט קמא".

סוף דבר, משלא הראה הנאשם טעם מוצדק לאי התייצבותו לדין הראשון או לדין הנוסף ומשלא הצביע על חשש ממשי לעיוות דין, בקשתו נדחת.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, ט' אב תשע"ט, 10 אוגוסט 2019, בהעדר הצדדים.